

UTENRIKSMINISTER STRAY'S FOREDRAG I TROMSØ HØYRE
FREDAG 26. FEBRUAR 1971.

"EEC. Hva betyr medlemskapet for Nord-Norge?"

Året 1970 vil for ettertiden antagelig komme til å stå som det år en ny utvikling begynte i Europa. Etter en lang periode med stillstand ble arbeidet med å utvide de Europeiske Fellesskap og på den måte overvinne splittelsen i det demokratiske Europa tatt opp igjen, og de egentlige forhandlinger begynte sist høst.

Dette er imidlertid noe langt mer enn et spørsmål om 4 nye lands tilslutning til EEC. Det som skjer på dette felt, vil være av skjelsettende betydning for det politiske samarbeid mellom Europas demokratiske nasjoner for lang tid fremover. Men året 1970 karakteriseres også av de mange positive fremstøt for avspenning og fredelig sameksistens mellom øst og vest. Vest-Tysklands avtaler med Sovjet og Polen, forhandlingene med Tsjekkoslovakia og de andre øst-europeiske land, kontakten på øverste politiske plan mellom Øst- og Vest-Tyskland, firemaktsforhandlingene om Berlins fremtid, representerer i virkeligheten noe nytt og kan innebære en utvikling vi ennå ikke fullt kan se rekkevidden av.

Det er imidlertid betydningsfullt å være klar over at det er sammenheng i disse begivenheter. Fremveksten av et mer omfattende europeisk integrert samarbeid og avspenningsfremstøtene overfor Øst-Europa henger nøye sammen. Ikke minst den tyske forbundskansler Willy Brandt har meget sterkt betonet samholdet og samarbeidet vestover som en ufravikelig forutsetning for hans forsøk på å finne frem til en ordning med statene i øst som kan føre til at freden i vår verdensdel etterhvert kommer til å hvile på et solidere fundament.

I all drøftelse om enkeltproblemene må vi ikke glemme at de forhandlinger som finner sted er en fortsettelse av de samarbeidsbestrebelse som har funnet sted i Europa helt siden krigen, og at de gjelder den videre fremtid for Europa og de europeiske folk.

De vil være avgjørende både for Europas videre medvirkning i løsningen av problemer vi står overfor på det globale plan og for den rolle de europeiske nasjoner vil spille i forhold til supermaktene, USA og Sovjet.

Bare et samlet Europa vil kunne fremstå som en likeverdig partner for USA i den vestlige verden.

Avdøde president Kennedy uttalte dette meget åpent allerede i 1962 i sin berømte tale om "Atlantic Partnership". Det var til et samlet Europa han tilbød sitt "Partnership", ikke til de europeiske stater enkeltvis.

De aktuelle forhandlinger vil være avgjørende for hvorvidt de europeiske nasjoner skal kunne utnytte de muligheter som ligger i et stort og enhetlig felles marked og derved kunne sikre den økonomiske vekst som til sist også vil være avgjørende for Europas bidrag til den mindre utviklede del av verden.

Endelig er det bare innenfor et større Fellesskap at de europeiske nasjoner vil kunne løse de problemer innenfor miljøvern, teknologi og forskning som det moderne industrisamfunn reiser. Stadig klarere blir det at det bare er gjennom et samarbeid og en samordning av ressursene at de europeiske nasjoner vil kunne møte utfordringen på disse sektorer. Enkeltvis vil de ikke kunne greie det.

Kort sagt dreier forhandlingene seg om Europas videre utvikling og fremtidige plass i verdenssafunnet.

Det er i en slik bredere sammenheng at de aktuelle forhandlinger må plasseres, og bli de først det,

synes det også åpenbart at Norge heller ikke kan holde seg utenfor dem. Vi har en plikt til å være med på å søke å utforme den videre utvikling i den del av verden som vi nå engang er knyttet til, geografisk, kulturelt, politisk og økonomisk. Vi har et medansvar som vi ikke kan unndra oss om vi så ønsket. En flukt fra medansvaret ville dessuten også frata oss enhver mulighet for medinnflytelse, som vel i realiteten er den eneste form for innflytelse som mindre og også større nasjoner kan øve i dag.

Jeg har ønsket å tegne dette perspektiv fordi jeg tror det er viktig at vi har denne langsiktige målsetting klar for oss. For her ligger det spørsmål vi må stille oss selv: Ønsker vi å stå utenfor denne utvikling? Skal Norge ta avstand fra det som skjer i Europa ikke bare når det gjelder samarbeidet i Vest-Europa, men også i forholdet til Øst-Europa og når det gjelder det videre globale perspektiv.

De som ønsker at Norge skal stå utenfor de europeiske samarbeidsbestrebelsene, har en tendens til å isolere dette spørsmål til utelukkende å være et spørsmål om suverenitet eller ikke. På rent moralsk-politisk grunnlag fremheves at samarbeidet mellom de europeiske stater er meget betenkelig og urovekkende, representerer i seg selv noe som vi må ta avstand fra, eller i det minste må holde oss borte fra. En slik holdning er ren isolasjonisme. Det er en "seg selv nok-holdning" som vi for lengst burde ha forlatt i den politiske debatt i Norge. For vi skal være klar over at vi alene ikke klarer å påvirke utviklingen i Europa hverken den ene eller den annen vei hvis vi står utenfor. Velger Norge å være utenfor dette samarbeid, vil det allikevel komme istand, og vår tilknytning til de vest-europeiske land er av en slik art at de beslutninger som treffes i Fellesskapet vil få virkninger for oss som vi må innrette oss etter - enten vi er med eller ikke. Men som medlem i Fellesskapet vil vi aktivt kunne delta i selve avgjørelsesprosessene og søke å arbeide for løsninger i samsvar med vår nasjonale

oppfatning. Heri ligger utfordringen til oss.

Jeg vil først få utdype dette spørsmål litt nærmere. Deretter vil jeg søke å vurdere enkelte mer konkrete aspekter som knytter seg til våre forhandlinger med EEC: virkningene for distriktspolitikken og utkantstrøkenes stilling i et utvidet EEC, deltagelsen i fellesskapets fiskeripolitikk samt oljeutvinningen i lys av et EEC-medlemskap.

Det hevdes at Norge ved å gå inn som medlem i EEC avgir suverenitet og mister nasjonal styringsrett og underkastes styring av et overnasjonalt byråkrati i Brussel. Til dette vil jeg si to ting:

Det er riktig at vi avgir noe av vår formelle rett til å bestemme på egenhånd. Til gjengjeld får vi rett til å være med å bestemme over det utvidede område. Vår sivilisasjons historie er historien om gradvis oppgivelse av suverenitet for den enkelte til fordel for det sterkere fellesskap. Gradvis har menneskene erkjent at de i realiteten vinner økt handlefrihet ved å avstå fra retten til å handle suverent. Fordelen for hver enkelt av at alle må begrense seg, er større enn ulempen ved å måtte begrense seg selv. Forholdet mellom stater kan på mange måter sammenlignes med forholdet mellom mennesker. Enhver lov eller samfunnsmessig ordning er formelt sett en innskrenkning av den enkeltets frihet. Til tross for dette er vel neppe noen i tvil om at det enkelte menneskets sikkerhet, velferd og frihet er bedre ivaretatt i et rettssamfunn hvor ikke enhver suverent kan gjøre som han selv vil.

En integrasjon mellom nasjonalstatene er fordelaktig for alle fordi den gir økt medinnflytelse på utviklingen. Norge er på en rekke sentrale økonomiske områder sterkt avhengig av det som skjer ellers i verden. Mer enn de fleste andre land er vi avhengig av vedtak som

treffes av andre land. På grunn av vår avhengighet av utenrikshandel og internasjonal skipsfart påvirkes våre beslutninger av vedtak truffet av andre land, f.eks. når det gjelder valutakurser, rentenivå, prisutvikling osv. For Norge vil derfor medlemskap i det europeiske økonomiske fellesskap ikke bety noe reelt suverenitetstap, men representere gevinstmulighet. Gjennom de klare rammer og regler som gjelder innenfor det europeiske fellesskap vil i sterkere grad enn hittil de større land bli bundet til å følge en avtalt politikk. Dette er en erfaring vi har høstet fra alt internasjonalt samarbeid i etterkrigstiden. Det gjensidig forpliktende samarbeid har vist seg å være i de små lands interesse.

La meg tilføye at selv om en rekke beslutninger således vil bli truffet på fellesskapsbasis vil det selvfølgelig være meget store spørsmål som fortsatt vil være gjenstand for nasjonal behandling og råderett. På en rekke sentrale områder, som f.eks. investeringspolitikk, sosialpolitikk osv., vil det være opp til de enkelte medlemstater å bestemme retningslinjene og den politikk som skal gjennomføres.

Det annet hovedsynspunkt jeg vil understreke i sammenheng med suverenitetsproblematikken er at utviklingen innenfor EEC har vist at ingen stat blir tvunget til å gå med på noe som den ikke ønsker. Allerede fra tidlig i samarbeidet var det klart at ingen vedtak ble truffet igjennom av et flertall i Ministerrådet. Etter Luxembourg-forliket i 1966 er dette blitt en fast regel i EEC og intet av betydning kan besluttet i fellesskapet uten at samtlige medlemsland er enige i dette. På dette viktige punkt om beslutningsprosessen innenfor EEC etterleves således ikke Roma-traktatens bestemmelser om kvalifisert flertall som binder et mindretall. Det er tvert imot enstemmighetsregelen som har slått igjennom og blitt etablert som en sedvaneregel. Denne regel vil ikke kunne endres uten at samtlige land er enige i det. Også i et utvidet fellesskap vil denne regel gjelde, og sett i lys av dette avgir vi neppe engang formelt noen suve-

renitet om vi går inn i EEC. Et helt annet spørsmål er hvorvidt denne enstemmighetsregel er noen fordel ikke minst for mindre land. De kontakter som vi har med andre små land innenfor EEC sier oss at for de små land er enstemmighetsregelen ikke så gunstig som flertallsregelen når det gjelder å øve innflytelse på fellesskapets beslutninger. De erfaringer som f.eks. Luxembourg og Nederland her har gjort tror jeg vi skal merke oss og kanskje en gang i tiden vil det komme til også å prege vårt syn på de beslutningsregler som skal gjelde i et utvidet europeisk fellesskap i fremtiden.

Spørsmålet om det som vi kaller distriktspolitik og som man i Europa forøvrig gjerne kaller regionalpolitikk har vært fremme i diskusjonen. Det har vært spurt om vi kan fortsette med distriktspolitiske tiltak om vi blir medlem av EEC. Svaret er ubetinget at det kan vi.

La meg først minne om at innenfor fellesskapet selv ser man på distriktspolitikken som en av de vesentligste oppgaver i tiden fremover. Såvel direkte økonomiske tilskudd som varierte understøttelsesprogrammer av mer indirekte karakter har vært helt akseptert av fellesskapet gjennom flere år. Det eksisterer således både på fellesskapsbasis og på nasjonal basis en rekke ordninger med sikte på å komme de regioner som er svakt økonomisk utbygget til gode, og såvel Kommisjonen som Europaparlamentet har i de senere år lagt stadig sterkere vekt på å understreke betydningen av at det blir ført en aktiv og samordnet distriktspolitik innenfor fellesskapet.

Sammenholder man denne sterke distriktspolitik i det nåværende fellesskap med de virkemidler og den målsetting som vi har i Norge kan det slås fast at Norge som medlem vil kunne opprettholde målene for og de eksisterende virkemidler i norsk distriktutbygning, og dess-

uten om vi ønsker det innføre en rekke nye virkemidler. Jeg tenker her på såvel lokaliseringsveiledningen, støtten gjennom Distriktenes utbygningsfond, virksomheten til selskapet for industivekstanlegg, de varierte skattepolitiske virkemidler og forslaget fra Regjeringen som ligger i Stortinget om investeringstilskudd med inntil 15%, og i særlige tilfelle med inntil 25%.

Strukturendringene i det norske næringsliv vil gå sin gang, og distriktsproblemene som følge av disse strukturendringer vil fortsatt være aktuelle i Norge uten hensyn til om vi blir medlemmer i EEC eller ikke, men det er sannsynlig at omstillingen innen enkelte næringer vil gå raskere ved en tilknytning til et større marked.

Ved en tilslutning til Fellesskapet vil vi imidlertid både kunne opprettholde og få utvide våre distriktspolitiske virkemidler. Et viktig element i dette er at vi også vil kunne påregne støtte fra fellesskapet til finansiering av vår distriktspolitikk.

Avgjørende betydning for Norge - også sett i distriktspolitisk sammenheng - har det at vi gjennom forhandlingene kan oppnå tilfredsstillende løsninger for jordbruk og fiske.

Jeg skal i denne sammenheng ikke gå nærmere inn på jordbruksproblematikken, men siden jeg nå befinner meg i et kystområde hvor fiskeriproblematikken er påtrengende heller si noen ord om fiskeripolitikken og Norge i et utvidet fellesskap.

Når det gjelder fiskeripolitikken innenfor et utvidet EEC så har man fra norsk side hittil i forhandlingene sterkt understreket den rolle fiskeriene har som næringsgrunnlag for hele befolkningen langs den vidstrakte kyst, og at fiskeriene er avgjørende for å beholde bosettingsmønstret i Norge som vi har det idag.

Den fiskeripolitikk som EEC har vedtatt er en fiskeripolitikk tilpasset det nåværende fellesskap. Ved en utvidelse må denne endres som følge av at forutsetningene for den felles fiskeripolitikk endres og skal den i det hele tatt virke, må den tilpasses de nye forutsetninger. Dette har vi gjort klart overfor EEC og vi har også inntrykk av at det er utbredt forståelse for nødvendigheten av å endre den vedtatte fiskeripolitikk. La meg i denne sammenheng minne om at det på et ministermøte den 22. september fra EEC's side ble gitt tilsagn om at EEC var beredt til å drøfte den felles fiskeripolitikk med Norge fra det øyeblikk den er trådt i kraft, dvs. fra 1. februar. Forberedelsene til disse forhandlinger pågår for fullt fra begge sider.

Da det imidlertid har vært skrevet og sagt mange merkelige ting om den fiskeripolitiske linje som EEC er blitt enig om, skal jeg ganske kort si litt om hva den går ut på og hvilke konsekvenser den ville få for Norge om vi ble medlem av fellesskapet uten at det av den grunn ble gjort noen endring i det som de seks nu har vedtatt.

Med hensyn til fiskerigrensespørsmålet har som kjent EEC bestemt at det innenfor medlemsstatenes fiskerigrenser skal fisket kunne utøves uten noen diskriminering mellom medlemstatenes borgere. De reglene som den enkelte kyststat fastsetter vil også gjelde for fiskere fra andre medlemsland på ikke-diskriminerende basis. Den vedtatte ordning innebærer således ikke noen adgang for fiskere fra andre medlemsland til å drive ukontrollert fiske innenfor den norske fiskerigrense. Kyststaten beholder jurisdiksjonen over fisketerritoriet. Dette innebærer at vi i Norge kan gjennomføre på ikke-diskriminerende grunnlag reguleringer for utøvelsen av fiske innenfor fiskerigrensen. Vi har f.eks. allerede et forbud mot trålfiske innenfor fire mil, og det er intet til hinder for at dette kan opprettholdes. Eventuelt kan forbudet utvides til 6 mil eller også til 12 mil om man måtte ønske det. På samme måte vil man kunne forby laksefiske med liner og andre fiskemetoder som man anser for uheldige

ut fra hensynet til bestanden, regulering av fisket eller andre relevante forhold.

Det vil være forståelig at jeg ikke på det nåværende tidspunkt i detalj kan trekke opp den forhandlingsløsning som Regjeringen tar sikte på å oppnå. Jeg kan imidlertid si så meget at man tar sikte på å komme fram til en ordning som sikrer at fiskeforekomstene langs norskekysten blir forbeholdt de fiskere som bor langs vår kyst. Det er mitt inntrykk at vi står sterkt når det gjelder argumentasjonen til fordel for at fisket må reserveres kyststatens fiskere når bosetningshensynene tilsier det. Norges spesielle beliggenhet med en langstrakt kyst og et magert næringsgrunnlag utover jordbruk og fiske for de fleste utkantsstrøk, skulle tilsi at på dette punkt burde det være mulig å finne fornuftige løsninger som var akseptable for Fellesskapet. Jeg har tro på at det vil være mulig.

For å sikre at fiskerne oppnår en tilfredsstillende pris og et stabilt prisnivå er det vedtatt en markedsforordning som bl.a. bygger på såkalte orienteringspriser og tilbaketrekningspriser for førstehåndsomsetningen. Orienteringsprisen er den pris man anser rimelig og som fiskeren bør oppnå. For å hindre at prisene synker vesentlig under dette nivå er det fastsatt en bunn i markedet gjennom de såkalte tilbaketrekningspriser. Tilbaketrekningsprisen er fastsatt i prosent av orienteringsprisen og kan variere mellom ca 70-90% av orienteringsprisen. Hvis prisen faller ned til dette tilbaketrekningsnivå, overtar salgslagene fisken til denne pris. Det alt vesentlige av salgslagenes utgifter til slike kjøp vil bli dekket over Fellesskapets budsjett. På denne måten sikres fiskeren avsetning av fangstene til garanterte minstepriser.

Når det gjelder markedsforordningen så er det flere sider ved den; noen gledelige og noen som reiser spørsmål. For å ta det siste først så må vi ta i betraktning at markedsforordningen "har bestemmelser om en regulering av førstehåndsomsetningen" som på mange måter er

tilpasset de omsetningsformer som vi kjenner fra Kontinentet. Det vil si at reguleringen skal baseres på produsentorganisasjoner, i praksis salgsorganisasjoner av fiskere og fiskebåtreidere. I Norge vil salgslagene kunne fungere som produsentorganisasjoner, men forordningen krever ikke at all omsetning skal skje gjennom disse organisasjoner. På bakgrunn av at den finansielle kompensasjon i forbindelse med markedsinngrep og således den såkalte garantipris bare skal komme til anvendelse når omsetningen skjer gjennom produsentorganisasjonene, må det antas at en vesentlig del av omsetningen vil skje gjennom disse. I Norge har vi ved lov pålagt tvungen omsetning gjennom salgslagene. Regjeringen ser det slik at det må være et viktig spørsmål at man får godtatt at man i Norge kan opprettholde lovbeskyttelsen av salgslagene og har til hensikt å få dette klarlagt under forhandlingene. Blir dette akseptert vil det i praksis innebære at all omsetning av fisk landet i Norge både av norske og utenlandske fiskere skal skje gjennom salgslagene og på de vilkår disse fastsetter.

Et annet spørsmål hvor vi mener at markedsforordningen ikke er tilfredsstillende er når det gjelder omsetning av fisk tilberedt på havet, som er forutsatt ikke skal være gjenstand for prisregulering. Etter norsk oppfatning må det fastsettes orienterings- og tilbaketrekkningspriser også for disse leveranser i rimelig relasjon til prisene på de ferske leveranser. Dette er også et spørsmål som må finne sin løsning under forhandlingene. Et annet viktig aspekt i denne sammenheng er det problem som knytter seg til gjennomføring av like priser uansett landingstedenes beliggenhet i forhold til de sentrale konsumområder. Det er flere måter å løse det på, enten ved tilskudd fra fellesskapet eller ved differensiering i prisene etter avstand fra konsumområdene.

De senere år har vi i Norge hatt ikke ubetydelige subsidier på fiskeprisene. På bakgrunn av de orienterings- og tilbaketrekkningspriser som fellesskapet nå har vedtatt, tror jeg imidlertid at de er tilstrekkelig høye

til at de norske fiskere vil få en betydelig nettogevinst i forhold til det prisnivå som vi hittil har hatt på norsk hold. Jeg skal si noen ord nærmere om dette:

Rådet har vedtatt flere forordninger om orienteringsprisene. For fiskeslag som er særlig viktige for Norge er følgende priser fastsatt fra 1. februar og ut året, omregnet til kroner pr. kilo og bundet til nærmere spesifiserte størrelser og kvalitetsklasser. Torsk, sløyet, uten hode: Kr. 2,68 pr. kilo dvs. ca kr. 1,- over den pris som i dag gjelder i Finnmark. Hyse, sløyet, uten hode: er EEC-prisen kr. 1,96 pr. kilo, eller ca 20 øre over den nåværende norske pris. Sei, sløyet, uten hode: EEC-pris kr. 1,62 pr. kilo, dvs. ca 60-70 øre over prisene i Norge. For sild er det fastsatt en EEC-pris på kr. 1.29 pr. kg, og den samme pris er fastsatt for makrell.

De tilbaketrekkningspriser, dvs. garantipriser som er vedtatt for disse fiskeslag, varierer noe fra område til område, men for torsk og sei ligger denne garantipris også over de priser som oppnås i Norge i dag. Det totale regnskap for den gevinst Norge vil få på fiskerisektoren forsøker man nå å beregne i fiskeridepartementet. På basis av at Fellesskapets prisnivå ligger relativt høyt er det åpenbart at det her vil bli en betydelig gevinst for Norge.

Oljepolitikken

Jeg skal ikke gå inn på alle aspekter av oljepolitikken og den betydning den har i relasjon til et eventuelt medlemskap i de europeiske fellesskap.

La meg imidlertid slå fast at såvidt vi kan bedømme er det intet i de vedtatte EEC's direktiver for etablering som krever endring i den norske lovgivning og den norske kgl. res. når det gjelder utforskning og utnyttelse av undersjøiske naturforekomster. Det gjelder også vilkåret om etablering av norske selskaper. Hovedkravet som stilles til oss i relasjon til EEC er at det

ikke skal skje en diskriminerende behandling overfor EEC's borgere og selskaper. På bakgrunn av bestemmelser som eksisterer i bl.a. den hollandske kontinentallov av 1967 om innføring av et konsesjonssystem så synes det også på det rene at vårt konsesjonssystem kan opprettholdes. Det er intet i de norske konsesjonsvilkår som strider mot ikke-diskrimineringsprinsippet. Den oljepolitikk som regjeringen således har ført syd for den 62 breddegrad er helt innenfor rammen av EEC's regler.

Skulle vi fra norsk side ønske en tilstramning er også dette fullt mulig. Statlig deltagerrett eller statlig monopol er det full adgang til hvis dette ønskes.

Når det gjelder spørsmålet om muligheten for å opprettholde kravet om ilandføring i Norge, så har dette bare aktualitet i forbindelse med utvinning og boring syd for den 62 breddegrad. Jo lenger nord man kommer, jo mer naturlig vil en ilandføring i Norge være, ja kanskje det eneste realistiske alternativ. For så vidt angår Ekofiskoljen så vil dette spørsmål sannsynligvis for lengst være avgjort før 1973 da et eventuelt medlemskap blir aktuelt. Det synes også på det rene at det ikke vil være noe til hinder for at man av regionalpolitiske hensyn stiller krav om ilandføring.

På den bakgrunn kan man ikke si at vår handlefrihet blir bundet ved et medlemsskap.

Det er et aspekt av oljeproblematikken som har vært lite fremme i den offentlige debatt og det er følgende: utnyttelsen industrielt av råoljeproduksjonen. Når det gjelder utnyttelse av naturgass så har EEC betydelige tollsatser for drivgass og til oppvarming. Pr. 1. januar 1972 ligger denne på 17,5%. Dette bør tas i betraktning ved vurderingen av mulighetene for eksport av naturgass.

Når det gjelder oljeproduktene så har EEC ingen toll på råolje. For Norges eksportmuligheter har råolje således ingen betydning om vi er med i EEC eller ikke.

Noe helt annet er situasjonen når det gjelder forskjellige raffineringsprodukter der gjeldende EEC's satser gir en effektiv beskyttelse for oljeraffinering på 15-20%. Av enda større betydning er dette for den del av raffineringsproduktene som går til petrokjemisk industri. For de bearbeidde organiske kjemiske produkter er således tollnivået meget høyt. Tollbeskyttelsen for Felleskapets raffinerier og til den kjemiske industri er så høy at det vil skape alvorlige vanskeligheter for avsetning fra en norsk kjemisk industri på basis av olje og naturgass i Nordsjøen eller lenger nord hvis Norge blir stående utenfor et utvidet EEC. Karakteristisk for denne type av produksjon er forøvrig kapitalintensive bedrifter med en høy produksjonskapasitet. Det norske marked alene eller andre aktuelle alternative markeder kan ikke avta disse produkter og danne basis for en tilstrekkelig stor industri som er regningssvarende hvis vi blir stående utenfor EEC. Deltakelse i et utvidet Fellesmarked er en nødvendig forutsetning for en industriell utnyttelse i større målestokk av disse forekomster og for utviklingen av en norsk kjemisk industri.

Særlig disse siste aspekter av oljeproblematikken tror jeg bør understrekes ikke minst på basis av den betydning som dette vil ha i regionalpolitisk sammenheng, særlig for Nord-Norges vedkommende.

Den senere tids offentlige debatt har manet frem overdrevne og lite overbevisende skremser om hva norsk medlemskap i EEC vil innebære. Man kan være enig eller uenig i Regjeringens og Stortingets beslutning om å forhandle om medlemskap, men man bør ha for øye at storting og regjering har fattet sin beslutning ut fra en vurdering av hva som vil være til beste for vår nasjon og for det norske folk. Det har vært de folkevalgtes plikt å foreta denne vurdering og man bør respektere det.

Jeg har full forståelse for dem som føler usikkerhet overfor hva norsk medlemsskap i EEC kan innebære for deres eget eksistensgrunnlag. Det er imidlertid vår oppgave under forhandlingene å hindre at noen befolkningsgruppe blir økonomisk skadelidende som følge av norsk medlemsskap. Og dette er en interesse som vi har til felles med EEC. Det er en målsetning for EEC å forbedre levestandarden for innbyggerne i medlemslandene. Fellesskapet vil følgelig ikke kunne akseptere en forverring av livsvilkårene for grupper av innbyggere i medlemslandene.

Når den norske regjering forutsetter at forhandlingene ikke må føre til forverrede livsvilkår for noen enkelt befolkningsgruppe i Norge, er det derfor i fullt samsvar med Fellesskapets eget syn, og under forhandlingene vil det ikke herske tvil om at dette må bli forhandlingsresultatet. Vår oppgave under forhandlingene blir å finne frem til løsninger som tilgodeser disse hensyn og som samtidig ikke bryter for sterkt med de prinsipper som ligger til grunn for EEC.